

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/87/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1220010619
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1220010619.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Márie Šimkovej a Mgr. Petra Lizúcha, v trestnej veci obžalovaného D. N. a spol. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I sp.zn. B2-4T/81/2020 zo dňa 02.10.2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.01.2026 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) ods. 2 Trestného poriadku sa prvostupňový rozsudok vo vzťahu k obžalovanému D. N. zrušuje.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

D. N., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom Q. - U. Q.,

podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. 4Pv 39/20/1102 zo dňa 29.07.2020 pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) ods. 2 písm. b) Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

RV. (právoplatne odsúdený trestným rozkazom sp. zn. 41/81/2020 zo dňa 13.05.2022) a I. U. spoločným konaním v čase od 10.00 hod. do 10.20 hod. dňa 27.05.2015 v Q. na Q. ulici č. XX, vykonali vlámanie do bytu poškodeného U. F. na vyvýšenom prízemí, a to tak, že po tom čo D. N., I. U. pustil syn poškodeného D. F. v čase okolo 08.00 hod. dňa 27.05.2015 do uvedeného bytu, aby si tam mohli aplikovať pervitín, následne zhruba po hodine prišiel do bytu aj N. W., pričom D. N. sa s I. U. zamkli na pár minút v izbe poškodeného U. F., kde si nechali otvorené okno a následne keď všetci z bytu odišli, D. N., I. U., N. W. sa zastavili na Q. ulici pri E., kde sa začali rozprávať o tom, že sa vrátia do bytu poškodeného U. F. cez nachystané pootvorené okno a pôjdu do neho kradnúť, pričom N. W. ostal stáť v parku za bytovým domom na Q. ulici č. XX, kde sledoval okolie a sledoval či sa D. F. nevracia domov, teda robil tzv. „oko“ a v prípade, že áno, mal zavolať D. N. na mobil, zatiaľ čo I. U. z vonkajšej strany bytového domu podporela nohu D. N., ktorý vyliezol po stene a cez pootvorené okno vnikol do bytu, následne otvoril vchodové dvere, cez ktoré do bytu ďalej vnikla I. U. a takto svojím spoločným konaním odcudzili z predsiene horský pánsky bicykel zn. Y. SE XXXX čiernej farby s prednou odpruženou vidlicou v hodnote 400€ a zo stola v obývačke notebook zn. J. N čierno-bordovej farby v hodnote 150€ spolu s dvoma hracími portami, čím takto uvedeným konaním spôsobili poškodenému U. F. škodu krádežou vo výške 550€, pričom D. N. bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07.07.2014 pod sp. zn. 5T/1/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.07.2014, a Iveta Posztósová bola za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV pod sp. zn. 3T/174/2014 zo dňa 12.02.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.02.2015,

nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sa poškodený U. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. 4, Q., odkazuje s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II zmieta.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaných D. N. a I. U. vinnými zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného od 06.08.2024 na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd prvého stupňa u obžalovaného D. N. podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3T/9/2016 zo dňa 17.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/71/2019 zo dňa 09.03.2022 považoval za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a.

Obžalovanej I. U. súd prvého stupňa podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s použitím § 2 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 39 ods. 1, ods. 5, § 42 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 uložil súhrnný odňatia slobody vo výmere 1 mesiac, pre výkon ktorého obžalovanú podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s použitím § 2 ods. 1, § 56 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h) § 39 ods. 1, ods. 5, § 42 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 jej uložil aj peňažný trest vo výmere 500€. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/182/2015 zo dňa 05.10.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Napokon podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa zaviazal obžalovaných spoločne a nerozdielne nahradiť škodu vo výške 550€ poškodenému U. F., ktorého so zvyškom nároku na náhradu škody podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal prokurátor ihneď po jeho vyhlásení odvolanie v neprospech oboch obžalovaných smerujúce proti výroku o treste. Obžalovaný D. N. podal v zákonnej lehote odvolanie proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku i proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 19.11.2025. Obžalovaný vytýka konaniu predchádzajúcemu napadnutému rozsudku, že žiaden zo svedkov nebol osobne prítomný na hlavnom pojednávaní, svedkovia sa nedostavovali, poškodený nemal záujem o riadne objasnenie veci. On sa hlavného pojednávania zúčastňoval, a bolo mu upreté preukázať svoju nevinu. Raz sa nezúčastnil a bol odsúdený. Skutok, ktorý mu je kladený za vinu, nespáchal. Tento sa stal pred 10 rokmi. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci prvostupňovému súdu za účelom vykonania spravodlivého procesu.

Prokurátor odôvodnil odvolanie podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 29.01.2025. Trest uložený obžalovanej považuje za nezákonný vzhľadom na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 5 Trestného zákona, t.j. nedodržanie ustanovenia § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona o minimálnej stanovenej dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Ak súd vzhľadom na dôvod na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 prvá veta Trestného zákona pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní, môže znížiť trest o jednu tretinu pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby. S poukazom na uvedené moderačné oprávnenie mohol súd za splnenia podmienok uvedených v citovanom ustanovení znížiť trest odňatia slobody obžalovanej maximálne na spodnú hranicu 8

mesiacov, keď vychádzal z trestnej sadzby 1 rok až 4 roky. Súd prvého stupňa však použil aj § 39 ods. 5 druhá veta s poukazom na to, že podľa jeho názoru boli splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu aj podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, avšak ani pri aplikácii citovaného ustanovenia nemôže súd uložiť trest odňatia slobody pod limity stanovené v § 39 ods. 3 Trestného zákona. Moderačné oprávnenie súdu, týkajúce sa mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, nie je ponechané na voľnej úvahe súdu, ale má svoje zákonné limity, vyjadrené v ustanovení § 39 ods. 3 Trestného zákona. Na ukladanie trestu obžalovanej za predmetný trestný čin sa vzťahuje limit vyplývajúci z § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona, v zmysle ktorého za trestný čin s dolnou hranicou trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov nie je možné páchateľovi uložiť trest odňatia slobody kratší ako šesť mesiacov. Súd prvého stupňa sa však pri ukladaní trestu uvedeným zákonným obmedzením vyplývajúcim z ustanovenia § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona neriadil a obžalovanej uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac, teda trest mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu. Taktiež bolo potrebné skúmať, či nie je pre obžalovanú priaznivejší Trestný zákon účinný do 5.8.2024 pokiaľ ide o dolnú hranicu trestnej sadzby prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona.

Podľa prokurátora prvostupňový súd nesprávne rozhodol o upustení od uloženia súhrnného trestu u obžalovaného D.. Z odpisu z registra trestov obžalovaného ako aj z lustrácie GP SR vyplýva, že obžalovaný bol uznaný vinným za pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona v súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Pričom je zrejmé, že uvedených skutkov sa dopustil v čase od 24.06.2015 do 30.06.2015, a v tomto kontexte prokurátor poukazuje na to, že žalovaný skutok je zo dňa 27.05.2015, teda z uvedeného vyplýva, že by sa mohlo jednať o čiastkový útok pokračovacieho trestného činu krádeže. V danom prípade preto prichádza do úvahy ukladanie spoločného trestu podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona. Podľa názoru prokuratúry mali byť tieto trestné činy posúdené ako jeden pokračovací trestný čin krádeže, teda ako jeden skutok pozostávajúci z viacerých čiastkových útokov. Za uvedené mal byť obžalovanému ukladaný spoločný trest a nie trest súhrnný. Taktiež bolo potrebné skúmať, či nie je pre obžalovaného priaznivejší Trestný zákon účinný do 5.8.2024 pokiaľ ide o dolnú hranicu trestnej sadzby prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona.

S poukazom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnuté výroky o treste zrušil a obžalovanej uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia spolu s peňažným trestom vo výmere 500€ a s určením náhradného trestu, za súčasného zrušenia výroku o treste uloženého obžalovanej trestným rozkazom Okresného súdu BA II sp. zn. 4T/182/2015 zo dňa 05.10.2015, a zaviazal ju spoločne a nerozdielne na náhradu škody poškodenému, a obžalovanému aby uložil spoločný trest odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a zaviazal ho spoločne a nerozdielne na náhradu škody poškodenému, prípadne aby vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v znova prejednal a rozhodol.

Prokurátor, obžalovaný ani poškodený nevyužili svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu protistrany, ktoré im bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručované. Toto právo využila obžalovaná IF., ktorá reagovala na odvolanie prokurátora prostredníctvom obhajcu podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 22.04.2025.

Obhajoba považuje napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanej I. U. za správny a zákonný a odvolanie prokurátora za nedôvodné. Požadovaný trest pre obžalovanú je neprimerané prísny a nezohľadňuje okolnosti osobitného zreteľa, a to že obžalovaná je matkou dvoch maloletých detí, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť, a nezohľadňuje potrebu maloletých detí, aby ich vychovávala ich matka. Odvolanie prokurátora nezohľadňuje taktiež takmer nepatrnú závažnosť trestného činu a hlavne odvolanie prokurátora nezohľadňuje skutočnosť, že tento prečin bol spáchaný takmer pred 10 rokmi. Uloženie akéhokoľvek nepodmienečného trestu pre obžalovanú by nemalo žiadnu individuálnu a ani generálnu preventívnu ochranu spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti zo strany obžalovanej. Prvostupňový súd správne postupoval, keď pri úvahách pri ukladaní súhrnného trestu u obžalovanej I. vychádzal zo závažnosti prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona - trestného činu najprísnejšie trestného (§ 42 ods. 1 s poukazom na § 41 ods. 1 Trestného zákona), z ktorého bola obžalovaná uznaná za vinnú, a ktorú určuje zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom na 1 rok až 4 roky.

Súd u obžalovanej správne zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona - priznala sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutovala. Súd u obžalovanej tiež správne zistil priťažujúcu okolnosť, a to podľa § 37 písm. h) Trestného zákona - spáchala viac trestných činov (súbeh trestných činov pri ukladaní súhrnného trestu). Pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je tak 1:1. Trestná sadzba sa u obžalovanej individuálne neupravovala v jej neprospech podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona alebo § 38 ods. 4 Trestného zákona, preto súd správne ukladal obžalovanej trest v sadzbe 1 rok až 4 roky. Pri úvahách o druhu a výmere trestu správne súd postupoval, keď bral na zreteľ, že uložený trest z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie plní funkciu na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a a zároveň uložený trest zodpovedá závažnosti stíhaného trestného činu, spôsobu jeho spáchania, následku, ako aj zavineniu a priťažujúcim a poľahčujúcim okolnostiam a zároveň vyjadruje morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou. Zároveň bral na zreteľ aj práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu. Taktiež súd veľmi správne poukázal na to, že je nespochybniteľné, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba tak individuálnej ako i generálnej prevencie trestu, pretože sa stráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Od spáchania celej zbierajúcej sa trestnej činnosti uplynulo takmer 10 rokov. Bez toho, aby obhajoba bagatelizovala závažnosť konania obžalovanej, uvedenú okolnosť je potrebné považovať za natoľko významnú, že v prípade obžalovanej odôvodňuje použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, pretože použité trestných sadzieb uvedených v odôvodnení vyššie by pre obžalovanú bolo neprimerane prísne a na dosiahnutie účelu trestu postačuje v tomto prípade i trest kratšieho trvania. Obhajca navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol.

Odvolací súd po predložení veci nezistil také chyby konania predchádzajúce napadnutému rozsudku, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil vo veci verejné zasadnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného D. N. navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a oslobodil obžalovaného spod obžaloby. Poukázal na to, že výpoveď svedka D. o ktorú prvostupňový súd oprel odsudzujúci rozsudok, je rozporuplná. Najprv svedok uviedol, že po odídení z bytu sa rozprchli, následne zmenil výpoveď v neprospech obžalovaného. Tiež je v rozpore s výpoveďou svedka U. o tom, či sa stretli náhodne, alebo či ho D. telefonicky kontaktoval za účelom predaja bicykla. Obžalovaný bicykel nepredával, predával ho D.. Odvolanie prokurátora obhajca navrhol zamietnuť. Po novele Trestného zákona možno za tento skutok uložiť maximálne 3 roky, a teda pri ukladaní súhrnného trestu už obžalovanému nemožno trest navyšovať. Nejedná sa ani o pokračovací trestný čin pre nedostatok súvislosti, a preto sa nemôže ukladať ani spoločný trest.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť, a tiež navrhla, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu prokurátora z dôvodov uvedených v písomnom odvolaní.

Obhajca obžalovanej I. U. sa pridržiaval písomného vyjadrenia k odvolaniu. Dodal, že obžalovaná sa priznala a skutok ľutuje. Pracuje v Rakúsku a je matkou 2 detí, ktoré od budúceho školského roka budú študovať vo F., kde obžalovaná býva. Ak by mala nastúpiť trest po 10 rokoch od skutku, tak by to jej a jej deťom úplne zničilo život, prišla by o všetko, čo má. S napadnutým výrokom o treste sa obhajoba stotožnila a navrhla odvolanie prokurátora zamietnuť.

Obžalovaný D. N. sa pridržiavam sa konečného návrhu obhajcu.

Obžalovaná I. U. sa tiež pridržiavala prednesu obhajcu a dodala, že jej matka je chorá, nemá sa kto iný starať o deti a išli by do ústavu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť oboch odvolaní podaných včas oprávnenými osobami, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné a odvolanie prokurátora dôvodné nie je.

Súd prvého stupňa totiž z vykonaných dôkazov vyvodil také skutkové závery, ktoré nemajú skutočnú oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže ako preukázané fakty akceptoval okolnosti, o ktorých existujú rozumné pochybnosti.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, alinea prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 30.07.2020 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II na príslušný súd obžalobu na D. N., I. U. (a t.č. právoplatne odsúdeného N.) pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 01.08.2019 na vyššie citovanom skutkovom základe.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26.06.2024 obžalovaný D. N. učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd vo vzťahu k nemu vykonal dokazovanie. Obžalovaná I. U. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 02.10.2024, ktoré sa vykonalo v neprítomnosti obžalovaného D. v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásila, že je vinná. Súd prvého stupňa po kladných odpovediach obžalovanej na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. e), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku a odporúčajúcom návrhu prokurátora uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného s tým, že dokazovanie v rozsahu priznania viny nevykonal. Súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej I. U., podľa § 263 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku prečítal svedecké výpovede U. F., T. D., C. U., D. F., L. T. a L. Y. a podľa § 269 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že zákonné podmienky na vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného boli splnené, z toho rezultovalo, že na čítanie svedeckých výpovedí sa nevyžadoval jeho súhlas, a teda dôkazy boli pred prvostupňovým súdom vykonané zákonným spôsobom a v rozsahu navrhovanom procesnými stranami, ktorý umožnil spravodlivé rozhodnutie o obžalobe.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že po opustení bytu poškodeného sa do tohto už nevrátil a nič neodcudzil.

Odvolací súd na základe vykonaných dôkazov konštatuje, že skutok sporný nebol. Obžalovaná I. U. sa k nemu priznala, obvinený N. bol zaň právoplatne odsúdený trestným rozkazom. Predmetom dokazovania teda bolo, či sa na krádeži v byte poškodeného okrem uvedených dvoch páchatelov podieľal aj obžalovaný D. N.. Súd prvého stupňa podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku postavil vinu obžalovaného na svedeckých výpovediach a listinných dôkazoch. Odvolací súd však z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní zistil, že k účasti obžalovaného na skutku vypovedal len jeden svedok, a to T., ktorý bol v inkriminovanom čase podľa svojej výpovede v blízkosti miesta činu, pričom z listinných dôkazov, ktoré súd prvého stupňa uvádza, vyplýva, že bicykel odcudzený z bytu poškodeného bol zaistený osobe U. U.. Tento svedok vypovedal, že bicykel kúpil od T. D.. Z bytu bol odcudzený tiež notebook, ktorý obžalovaná I. U. predala L. T., čo potvrdila L. Y..

Odvolací súd na základe týchto dôkazov konštatuje, že obžalovaného z účasti na žalovanom skutku usvedčuje len jediný dôkaz, a to dôkaz výpoveďou osoby, ktorá bola v čase skutku pri mieste činu, a ktorá disponovala odcudzeným bicyklom. Iné dôkazy týkajúce sa obžalovaného D. N. na hlavnom pojednávaní

vykonané neboli, a neboli ani navrhované. Hoci obžalovaná I. U., ktorá iste disponovala vedomosťou o svojich spolupáchateľoch, bola na hlavnom pojednávaní vypočutá, neboli jej kladené otázky týkajúce sa obžalovaného.

En block nemožno vylúčiť uznanie viny zo spáchania trestného činu len na základe jedného dôkazu, musí sa však jednať o dôkaz vysokej obsahovej kvality, ktorý súčasne nesmie byť poznačený pochybnosťami o vierohodnosti vyplývajúcimi z objektívne zistených skutočností. Výpoveď svedka T. D. však tieto atribúty nespĺňa, pretože nemožno vylúčiť všetky rozumné pochybnosti o tom, že svedok o páchatelovi hovorí pravdu. Tieto rozumné pochybnosti spočívajú v tom, že aj on je podozrivý z krádeže v byte poškodeného, pretože sa pri mieste činu v čase skutku zdržiaval, mal v držbe ukradnutý bicykel, tento nevrátil poškodenému, ale ho predal ďalšej osobe.

Preto odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa nerozhodol o obžalobe podanej na obžalovaného D. N. správne. Na hlavnom pojednávaní neboli produkované také dôkazy, ktoré by obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku jednoznačne a bez pochybností usvedčovali. Naopak, jeho obhajoba ani po vyčerpaní dôkazných návrhov procesných strán vyvrátená nebola. Preto odvolací súd pristúpil k zrušeniu napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému D. N. a k jeho oslobodeniu spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Z dôvodu oslobodenia obžalovaného odpadli dôvody na vecné zaobranie sa odvolaním prokurátora podaného v neprospech obžalovaného.

Na základe odvolania prokurátora odvolací súd pristúpil k preskúmvaniu výroku o treste uloženého obžalovanej I. U., ktorá bola právoplatne prvostupňovým súdom uznaná vinnou zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 v súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pritažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatelovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Súd prvého stupňa správne ustálil, že prejednávanych trestných činov sa obžalovaná dopustila dňa 27.05.2015, teda v súbehu s prečinom nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustila dňa 21.05.2015, a za ktorý bola odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 4T/182/2015 zo dňa 05.10.2015 k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 1 mesiac.

Zodpovedalo teda zákonu ukladania súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1, § 41 ods. 1 Trestného zákona, a to podľa najprísnejšieho zákonného ustanovenia zbiehajúcich sa trestných činov.

Najprísnejším ustanovením je ustanovenie § 212 ods. 2 Trestného zákona, a to aj podľa Trestného zákona účinného v čase skutku a aj podľa Trestného zákona účinného od 06.08.2024. Je pravdou, že novelou Trestného zákona č. 40/2024 Z.z. došlo k sprísneniu trestnej sadzby § 212 ods. 2, a to tak, že namiesto trestnej sadzby 6 mesiacov až 3 roky je od 06.08.2024 trestná sadzby 1 až 4 roky. Ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona o časovej pôsobnosti Trestného zákona určuje, že neskoršie znenie zákona treba použiť vtedy, ak je pre obžalovaného priaznivejšie. Atribút priaznivosti pritom treba posudzovať z hľadiska celkového výsledku konania pre obžalovaného, čomu musí predchádzať analýza všetkých skutočností rozhodujúcich pre výrok o treste, nie iba spodnej hranice trestnej sadzby.

Odvolačia argumentácia prokurátora je ale zameraná na uloženie trestu mimo zákonnej sadzby s ohľadom na hranicu minimálne 6 mesiacov odňatia slobody podľa § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona pri mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že toto ustanovenie bolo platné aj v čase skutku a aj v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa však de facto vôbec nepristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody, pretože trest odňatia slobody neukladal, ale v rámci ukladania súhrnného trestu prevzal z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 4T/182/2015 právoplatne uložený a aj vykonaný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac. V súlade s § 42 ods. 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanej súhrnný trest, ktorý je prísnejší ako trest uložený uvedeným trestným rozkazom, keď za podmienok uvedených v § 56 ods. 1 Trestného zákona navýšil prevzatý trest odňatia slobody o peňažný trest vo výmere 500€.

V tomto kontexte odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd mal obžalovanej ukladať trest podľa Trestného zákona účinného v čase skutku, pretože neskoršie znenie Trestného zákona nie je priaznivejšie, ale vzhľadom na posudzované relevantné skutočnosti nie je ani nepriaznivejšie. Preto je aplikácia neskoršieho znenia Trestného zákona len pochybením formálnym, bez skutočného dopadu na postavenie obžalovanej. Tiež sú vo výroku nadbytočne uvedené ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona, keďže k mimoriadnemu zníženiu trestu súdom prvého stupňa reálne nedošlo. Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac spolu s peňažným trestom vo výmere 500€ za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu, ktorým bol obžalovanej uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac nie je v rozpore so zákonom. Zákon neprikazuje súdu, aby ukladal obžalovanému súhrnný trest rovnakého druhu, ako bol trest uložený predchádzajúcim rozhodnutím, jediným kritériom je totiž uloženie prísnejšieho trestu ako je trest pôvodný, tzn. pôvodný trest môže byť sprísnený aj o trest iného druhu, ak je vecne opodstatnený a sú splnené zákonné podmienky pre uloženie tohto druhu trestu. Ak by neboli splnené zákonné podmienky pre ukládanie súhrnného trestu, ani vtedy by nič nebránilo tomu, aby súd uložil obžalovanej peňažný trest podľa § 56 ods. 2 Trestného zákona.

Uloženie takéhoto súhrnného trestu obžalovanej odvolací súd vyhodnotil ako vhodné a zodpovedajúce citovaným zákonným kritériám, najmä s ohľadom odstup času od skutku, postoj obžalovanej k trestnému činu a jej súčasný spôsob života, ktorý je zameraný na prácu a rodinu.

Odvolačný súd teda nezistil skutočné dôvody vecného charakteru na zrušenie napadnutého výroku o treste a jeho korekciu. Odvolacie námietky nevyhodnotil ako opodstatnené, pretože súd prvého stupňa sa dopustil len nevýznamných pochybení bez reálneho dopadu na vecnú správnosť výroku, a preto odvolanie prokurátora zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.